

Ablonczy Áron: Az év, ami olyan volt, mint egy álom.

126. zsoltár

Nem tudom kinek milyen szokása van ilyenkor szilveszterkor, ami segíti a megállásban, visszatekintésben. Nekem a határidő naplóm visszanevezése. Végig olvasom hétről-hétre az évemet, összeszámolom mennyi beszélgetésem, kikapcsolódásom, programom volt, magamban visszatekintek az összes élményre. Bármi is az itt levők módszere, mindképpen érdemes megállni egy pillanatra. A lakótelepen gyakori látvány, hogy emberek az utolsó pillanatban rohannak a buszhoz, hogy elérjék és időben beérjenek a városba. De sokszor kutyát is sétáltatnak ezzel párhuzamosan és így érdekes jelenetek alakulnak ki a járdákon. Mikor a buszhoz siető ember és a nyugodt kutya találkozik, abból mindig érdekes jelenetek alakulnak. A kutya sokszor felugrik, nagyot ugat, a rohanó pedig megijed, kicsit lelassít, nehogy nagyobb baj legyen. Minden rohanó ember dönthet ilyenkor: vagy lelassít, mert tudja, hogy a kutya így fog reagálni vagy tovább rohan vállalva a kockázatot. Ilyenkor év végén is lehet döntenie, hogy szaladunk, rohanunk tovább vagy lelassítunk. Könnyen lehet, hogy a rohanás eredménye az lesz, hogy a mögöttünk álló év üldözni fog minket a különböző emlékeivel, találkozósaival, amik rendezetlenek, lezáratlanok mert nem lassítunk le, hogy foglalkozzunk vele. Szóval fontos visszatekinteni. És amikor visszatekintünk segít nekünk a 126. zsoltár. Ez egy visszatekintő zsoltár. Akkor írták amikor Isten követői, Izrael népe a fogságból már hazatért. Jópárszáz évvel Krisztus előtt Isten népét Asszíriába majd Babilonba vitték fogságba és csak 60-70 év után térhetett haza a nép. Néhány évtizeddel a hazaérkezés után írják ezt a zsoltárt. Visszatekintenek és azt mondják, hogy olyanok voltunk, mint az álmodók. Ez olyan volt, mint egy álom. Ez egy nagy lecke, visszatekinteni és azt mondani, hogy ez olyan volt, mint egy álom. Vajon, ha mi visszatekintünk az évről, mondhatjuk-e, hogy ez olyan volt, mint egy álom?

1. Ez az év olyan volt, mint egy álom.

Biztos a legtöbben azt mondják, hogy: ááá dehogyis, nem volt olyan. Sok rossz dolog történt, olyan rossz volt a gazdasági mutató, rengeteg küzdelem volt, fáradtság, érzelmi hullám, betegség, a családban is mennyi küzdelem, meg a munkahely is, hogy mondhatnánk azt, hogy olyan volt, mint egy álom. Inkább, mint egy rémálom. De emlékezzünk arra, hogy a zsidók amikor visszatekintettek a kivonulásra, az sem volt fenéig tejfel, az nem azt jelentette, hogy ott semmi rossz nem történt. Évtizedek óta berendezkedett a közösség és menni kellett egy több száz kilométerre levő helyre, amit a gyerekek sose láttak, ráadásul amikor haza értek a romokból újjá kellett építeni a lakhelyüket, a várost, a mindennapokat. Tele voltak nehézségekkel. Amikor visszatekintettek azt is mondhatták volna, hogy ez egy rémálom volt, annyira nehéz volt. De mégis a zsidók mikor visszatekintenek ezt a zsoltárt olvassuk. Azt választják, hogy azt mondják, hogy mennyi jó történt. Volt rossz és jó is, de ami jó volt ebből, az majdnem olyan volt, mint egy álom, mert valami olyan hihetetlen módon volt jelen Isten, amit nagyon vártak. Talán a mi előző évünkben is voltak tragédiák, rossz dolgok, amikre vissza tekintve azt látjuk, hogy olyan volt, mint egy rémálom. Mégis, ha megállunk egy pillanatra és rájövünk, hogy minden viszonyítás kérdése, akkor egy nehéz helyzet is lehet olyan a számunkra, mint egy álom. Örkeny Istvántól hadd idézzek egy egyperces novellát, mert annyira szépen leírja ennek a viszonylagosságát, hogy kinek mi lehet az álomszerű és hogy lehet valaki másnak az álma az, ami nekem szerencsétlenségnek hat. Örkeny István: Gondolatok a pincéből: *A labda egy betört ablakon keresztül leesett az alagsori folyosóra. Az egyik gyerek, a házmesterék tizennégy éves kislánya, lebecgett érte. Szegénykének a villamos levágta a fél lábát, s boldog volt, ha labdát szedhetett a többieknek. Az alagsorban félhomály terjengett, de azért feltűnt neki, hogy egy sarokban megmozdult valami. - Cicus! - szólt oda a falábú házmesterkislány. - Hát te hogy kerülsz ide, kiscicám? Fölkapta a labdát, s ahogy csak tudott, elsietett vele. Az öreg, csúnya és rossz szagú patkány - őt nézték cicának - meghökkent. Így még nem beszélt vele senki. Eddig csak utálták, szénnel hajigálták, vagy rémülten elmenekültek előle. Most jutott eszébe először, hogy milyen más lett volna minden, ha történetesen cicának születik. Sőt - mert ilyen telhetetlenek vagyunk! - mindjárt továbbszötte ábrándjait. Hát még ha falábú házmester-kislánynak születik? De ez már túlságosan szép volt. Ezt már el se tudta képzelni.* Örkeny István a maga kompakt és lényegre törő stílusában azt mondja el, hogy annak a patkánynak az egy álom lett volna, hogy ilyen levágott fél lábú házmester kislány legyen. És talán a mi életünkben is olyan sok minden van, ami más valakinek álom lett volna. Ha egészségesek voltunk ebben az évben, az valaki másnak, aki sok betegségben szenvedett, olyan lehetett volna, mint egy álom. Ha valaki az ünnepeket családban töltötte, az lehet egy egyedülállóknak olyan lett volna, mint egy álom. De akkor is, ha egyedül voltunk otthon és nem kellett rohannunk és zsiályban lennünk és sok csönd vett minket körül, az annak az anyukának, akinek sok gyermeke van és rohanás az élete, lehet olyan lett volna ez a helyzet, mint egy álom.

2. Köszönjük meg Istennek az ajándékait.

Szóval, ha visszanézünk az évünkre sok mindent láthatunk benne, ami rossz volt, de biztos hogy volt mindenkinek néhány vagy több olyan dolog, amiért hálát adhatunk, mert csodálatos volt és olyan, mint egy álom. És ez vezet minket tovább ahogy a zsoltárt olvassuk: „akkor megtelt a száánk nevetéssel és öröm kiáltás volt a nyelvünkön és ezt mondták akkor a népek: hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr, hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezzünk. Amikor végig gondoljuk az évünket és benne minden részletet, akkor ez a helyes dolog, amit ő is tesz, hogy megtelik a száánk nevetéssel és örömkialtás lesz az ajkunkon, hogy hálát adunk azért, ami történt. Felismerjük azt, hogy ez a 365 nap ami mögöttünk van, az 365 nap ajándék volt. 365 ajándék van mindannyiunk mögött vagy a zsebében vagy ahogy akarjátok megfogalmazni. Mondjuk azt, hogy igen az tényleg olyan volt, hogy öröm volt bennünk és megtelt a száánk nevetéssel. Ne ózdkodjunk, hanem örüljünk neki, merjünk örülni. Ne hagyjuk, hogy mindig csak lenyomjanak bennünket a sűrű hétköznapiak és csak panaszkodjunk, hanem adjunk hálát az Istennek és mondjuk azt hogy igen, ez az év tényleg olyan volt egy álom. Amikor az ünnepek alatt egymásnak ajándékot adunk, akkor biztosan mindenkinek jól esik látni a másikon, hogy örül annak az ajándéknak. Vegyük észre, hogy az Isten 365 alkalommal megajándékozott bennünket ebben az évben. Látta-e rajtunk, hogy örülünk neki? Hogy felnevetünk, hogy megtelik a száánk nevetéssel, hogy derülünk? Merjünk örülni neki és ne csak mindig azt nézzük, hogy mi nincs éppen ott, vagy mit nem kaptunk meg tőle. Egy amerikai teológus - John Piper - fogalmazott meg egy nagyon jó mondatot, ami az ő életének és teológiájának a vezér mondata, hogy Istent akkor dicsőítjük a legjobban, amikor a leginkább elégedettek vagyunk vele. Tehát akkor szerzünk örömet Istennek, hogyha örülünk annak, amit adott nekünk. Ez a második dolog, hogy merjünk örülni, merjünk ebben boldognak lenni és hálát adni Istennek.

3. Merjük ezt elmondani másoknak is

A harmadik, amit tanulhatunk ebből a zsoltárból, hogy ezt másoknak is mondjuk el. Itt azt látjuk, hogy más népek mondják ezt Izráelről, hogy hatalmas dolgot tett velük az ÚR. És aztán erre válaszul mondják ők maguk is, hogy igen hatalmas dolgot tett velünk az Úr. El lehetne ezt mondani a többi embernek, amikor az évünkről kérdeznak minket. És persze elkezdhetnénk sorolni, hogy borzasztó volt, vagy csak azt soroljuk, hogy mit sajnálunk, mit hiányolunk, mi volt kihívás. És reagálunk a másokra, hogy ugye milyen rossz volt, nekünk is milyen rossz volt és persze ez ad nekünk egy „testvéri összetartozás” érzést. Ebben ráadásul elég jók vagyunk mi magyarok, hogy mindenkinek van valami kis szenvedése. De lehetne azt is csinálni, hogy azt mondjuk: Az Úr olyan nagy dolgokat tett velem ebben az évben és elmondom, hogy ő miket csinált. És lehetne Ő a főszereplője a beszámolóknak. Milyen csodálatos az az Isten, aki ilyeneket csinált. Sokszor, ha minket megdicsérnek szemtől szemben akkor nagyon jól esik, örülünk is neki, de kicsit azért bennünk van, hogy ezt most őszintén mondta a másik vagy csak kedveskedni akart, esteleg kicsit bátorítani. És milyen jól esik az, amikor két másik ember beszélgetéséből halljuk vissza, hogy de jók voltunk ebben és ebben stb... Mert azt mindenféle feltétel nélkül mondják csak úgy. Nem akarnak hízelegni, hanem őszintén így gondolják. Ha mi nemcsak Istennek mondjuk el, hogy köszönjük neki, amit adott, hanem más embereknek is beszélünk arról, hogy milyen jó volt, mennyi jó dolgot tett velünk, az mennyire jó Ő neki, mennyire nagy dicsőretek számít, ha másnak is elbeszéljük, amit Ő velünk tett. Akkor valóban Őt dicsőítjük, mert elégedettek vagyunk Vele. Tehát ez a három dolog, amire visszatekinthetünk ebben az évünkben: 1, Az egyik, hogy olyan volt, mint egy álom. 2, A másik, hogy Istennek köszönjük meg és adjunk hálát az ajándékaiért. 3, És merjük ezt elmondani másoknak is. De ez csak a zsoltár első fele. A második fele: azért nem hagyja cserben azokat sem, akiknek a szíve most nem ujjong és nem gondolják, hogy csodálatos év lett volna. Hiszen így folytatódik a zsoltár (4-6 versek) Látjátok nem gondolja a zsoltáros, hogy minden olyan jó volt. Volt itt rossz dolog, szárazság, kiszáradt patakról beszél. Biztos, hogy volt olyan is, aki könnyezve vetett és sírva indult mikor aratni indult. De mégis a zsoltáros azt mondja, hogy ne süllyedjünk magunkba, hogy „*lesz ez még rosszabb, eddig is rossz volt, mit várjunk ettől a világtól, nézzük meg merre halad ez a világ, mit várjunk ettől a 2019-től?*” Semmi jóra nem számíthatunk... Nem ezt mondja, hanem imádságban Isten elé viszi a kérését: Istenem, fordítsd jóra sorsunkat. Uram, ami eddig jó volt köszönjük, és ami ezután jön nem tudjuk mi az, de a Te kezében van, fordítsd jóra. És add, hogy akik most könnyezve vetnek azok ujjongva arathassanak és akik sírva viszik a vetőmagjaikat azok örvendve érkezhessenek haza. És bizony vonatkozik ez az imádság a következő évünkre is, merjük nyugodtan elmondani. De vonatkozik nagyobb távlatra is, egy jövőbeli sorsra, amit az Úr Jézus maga szerzett meg nekünk. Ő az, aki megszerzett nekünk egy olyan világot az Ő halálán és feltámadásán keresztül, ahol majd ujjonghatunk, ahol megtelik a száánk nevetéssel és ahol ez megmarad örökkön örökké, mert ő lesz az, aki letöröl majd minden könnyet rólunk. Ezt ünnepeljük az Úrvacsorában is. Efelé megyünk most 2019-ben is, ha megéljük és ahogy előre megyünk, egy lépéssel közelebb leszünk ehhez a világhoz. Isten adjon olyan szilvesztert, amiért hálásak tudunk lenni, ami nem ijeszt meg, mint egy kutya, hanem szelíden tudunk visszanézni, hálával a szívünkben és örömmel a száánkban.

Ámen